

Седемдесетъ и второй сонетъ.

Везиритѣ.

„— Кямилъ, Джамилъ, Ахмедъ, Мехмедъ, везири многобройни
Поемахъ властѣта,—и сѣ пакъ нема управия . . .
Тукъ краденъ лукъ, блудъ, веселба съ кичеци сладкопойни,
Тамъ бой, насилство, вошли, плачъ и грозна олелия!

Отъ Правдата Ислямска не останѣхъ вечъ дири;
Наслѣдството на древнитѣ Халифи гине въ яма . . .
О, време е да смажѣме омразнитѣ везири!—“
. . . Така си шепнѣхъ еднѣжъ Софтитѣ, прѣзъ Байрама.

Единъ отъ тѣхъ, най-старий и най-опитний, прибави:
„— Тозъ който, безнаказано, зло може да направи,
„Ржката си не може отъ злостворство да упазѣ:

„Да можалъ би, той би билъ богъ, а не човѣкъ катъ нази!
„Послушайте ме: злостнитѣ Везири не падете,
„Но и Везирчината, о другари прѣмахнете!—“

